

Περιγραφή

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Την πήρε στην αγκαλιά του και αυτή αναλύθηκε σε λυγμούς, σχεδόν σπάραζε. Ο Παρασκευάς νόμισε πως έκλαιγε για τον πατέρα της. Η ίδια, όμως, γνώριζε πως δεν έκλαιγε για εκείνον, αλλά γι' αυτά που θα ακολουθούσαν υλοποιώντας τις αποφάσεις της. Έκλαιγε, γιατί φαντάστηκε τον Παρασκευά της, αυτόν που αγαπήθηκαν ολοκληρωτικά κάποτε, αυτόν που αψήφησε μέχρι και το θάνατο όταν κλέφτηκαν, μόνο του, χωρίς διάθεση για ζωή, να γυρίζει σαν ερημοπούλι, χωρίς όνειρα, χωρίς προοπτική. Γνώριζε καλά ότι γι' αυτόν αποτελούσε τον κινητήριο μοχλό των πάντων. Ήταν η ίδια η ζωή του. Γι' αυτήν ζούσε, γι' αυτήν ονειρευόταν. Όσο άξεστα κι άγαρμπα, όσο αδέξια κι αν συμπεριφερόταν, στο βάθος ολόκληρος ο κόσμος του ήταν η Δάφνη. Τον κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά της και παρασυρμένη απ' τη στιγμή τον φίλησε λέγοντάς του: «Σ' αγάπησα, Παρασκευά. Σ' αγαπώ και θα σ' αγαπώ πάντα. Ό,τι κι αν γίνει! Αγαπώ την αγνότητά σου, ακόμα και το βάρβαρο μερικές φορές αυθορμητισμό σου και...»

Δε συμπλήρωσε τα λόγια της. «Πάμε τώρα» του είπε. «Πρέπει να προλάβω να φτάσω νωρίς στην Πάτρα.»

Τα είχε λιγάκι χαμένα ο Παρασκευάς. Δεν μπορούσε να αντιληφθεί το βάθος των λόγων της. Μόνο της είπε, όταν τη χαιρετούσε απ' το παράθυρο του

λεωφορείου: «Να προσέχεις, αγάπη μου. Είσαι ακόμα πολύ φορτισμένη απ' τα γεγονότα. Μπορεί εύκολα να κάνεις λάθος.» Ούτε κι ο ίδιος κατάλαβε γιατί το είπε αυτό το τελευταίο.

<http://www.greekbooks.gr/books/logotehnia/mistika-pu-tha-paris-mazi-su.product>